

Vlaams
Parlement

ingediend op **1165** (2016-2017) – Nr. 2
29 mei 2017 (2016-2017)

Verslag

namens de Commissie voor Algemeen Beleid, Financiën en Begroting
uitgebracht door Jenne De Potter

over het ontwerp van decreet

houdende instemming
met het samenwerkingsakkoord van 9 mei 2017
tussen de Federale Overheid en het Vlaamse Gewest
met betrekking tot de regularisatie
van niet uitsplitsbare bedragen

Samenstelling van de Commissie voor Algemeen Beleid, Financiën en Begroting:

Voorzitter: Paul Van Miert.

Vaste leden:

Paul Cordy, Matthias Diependaele, Jos Lantmeeters, Lieve Maes, Jan Peumans, Paul Van Miert;
Jenne De Potter, Katrien Schryvers, Koen Van den Heuvel, Peter Van Rompuy;
Willem-Frederik Schiltz, Bart Somers;
Jan Bertels, Joris Vandenbroucke;
Björn Rzoska.

Plaatsvervangers:

Piet De Bruyn, Annick De Ridder, Andries Gryffroy, Peter Persyn, Axel Ronse, Kris Van Dijck;
Robrecht Bothuyne, Dirk de Kort, Ward Kennes, Katrien Partyka;
Rik Daems, Marino Keulen;
Michèle Hostekint, Güler Turan;
Wouter Vanbesien.

Documenten in het dossier:

1165 (2016-2017) – Nr. 1: Ontwerp van decreet

INHOUD

1. Procedure	4
2. Toelichting door de minister	4
3. Algemene bespreking	6
4. Artikelsgewijze bespreking en stemming.....	7
5. Eindstemming	7

Bijlage: zie [dossierpagina](#) van dit document op www.vlaamsparlement.be

De Commissie voor Algemeen Beleid, Financiën en Begroting besprak op 23 mei 2017 het ontwerp van decreet houdende instemming met het samenwerkingsakkoord van 9 mei 2017 tussen de Federale Overheid en het Vlaamse Gewest met betrekking tot de regularisatie van niet uitsplitsbare bedragen (*Parl.St.* VI.Parl. 2016-17, nr. 1165/1).

De presentatie die voor de toelichting werd gebruikt, is te vinden op de [dossierpagina](#) van dit document op www.vlaamsparlement.be.

1. Procedure

Artikel 59, 4°, van het Reglement van het Vlaams Parlement bepaalt dat een ontwerp van decreet pas vanaf de zesde werkdag na de verspreiding in behandeling kan worden genomen. De *voorzitter* maakt de commissieleden attent op het feit dat het ontwerp van decreet pas op 17 mei 2017 werd verspreid, dus slechts vier werkdagen geleden. De commissieleden hebben daarover echter geen bezwaren en de voorzitter stelt vast dat er eenstemmigheid is om vandaag niet alleen de toelichting van de minister te horen, maar ook het ontwerp al te bespreken en erover te stemmen.

2. Toelichting door de minister

Bart Tommelein, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Begroting, Financiën en Energie, herinnert aan de bespreking op 17 januari 2017 van het ontwerp van decreet dat een tijdelijke Vlaamse fiscale regularisatie in het leven riep. Na de federale wet van 21 juli 2016, die de regularisatie mogelijk maakt van bedragen die aan federale belastingen hadden moeten onderworpen zijn, en het genoemde Vlaamse decreet van 10 februari 2017, over de regularisatie van bedragen die aan Vlaamse belastingen zijn ontglipt, ligt thans het sluitstuk voor: de regularisatie van de onsplitbare bedragen. Dat zijn bedragen die tegelijk en uitsluitend hadden moeten onderworpen zijn aan zowel federale als Vlaamse gewestelijke belastingen, en waar de aangever niet meer in de mogelijkheid is om een precieze, mathematische opdeling tussen beide componenten te maken. De federale overheid laat weten dat heel wat belastingplichtigen zich in die situatie bevinden. Een regeling is dus welkom, en daarvoor is een samenwerkingsakkoord, bekrachtigd door een wet en een decreet, noodzakelijk als cruciaal sluitstuk. Dat is ook logisch, want er zijn twee overheden bij betrokken, ieder met regelgevende en budgettaire belangen.

De minister heeft daarover met zijn federale collega, minister van Financiën Johan Van Overtveldt, onderhandeld. Dat heeft een tijd geduurd, maar verliep in een zeer constructieve sfeer. Hij overloopt vervolgens de voornaamste kenmerken van het samenwerkingsakkoord. Met federale belastingen bedoelt men de belastingen vermeld in de federale wet van 21 juli 2016. De Vlaamse belastingen zijn die vermeld in het decreet van 10 februari 2017.

Regularisatie in het voorliggende kader zal enkel mogelijk zijn wanneer de federale component van het aangegeven bedrag verjaard is. De reden daarvoor is dat voor de niet-verjaarde dossiers doorgaans nog bankuittreksels opvraagbaar zijn, en bijgevolg een opsplitsing van de bedragen nog mogelijk is. Voor het Vlaamse luik moet dit uitgebreid worden. De dossiers voor de nalatenschappen die zijn opengevallen tussen 2004 en 2006 zijn door de werking van de overgangsbepalingen in de Vlaamse Codex Fiscaliteit nog niet verjaard, terwijl de kans op onsplitbaarheid van de bedragen voor die nalatenschappen wel bestaat. Vandaar die andere omschrijving.

Om een duidelijk onderscheid te maken met de regularisatieaangiften voor luik 1 en luik 2, zal voor luik 3 een afzonderlijk aangifteformulier worden gebruikt, de zogenaamde regularisatieaangifte B. Een ingevuld formulier zal bij het federale contactpunt worden ingediend. Het contactpunt bezorgt vervolgens een afschrift van die aangifte aan de Vlaamse Belastingdienst.

Het aangegeven bedrag wordt opgedeeld in een federaal en een Vlaams gedeelte. Aangezien de aangever geen mathematische opdeling kan maken, voorziet het samenwerkingsakkoord in een forfaitaire 50-50-opdeling. Op dat federale en Vlaamse aandeel worden de tarieven en de andere bepalingen van respectievelijk luik 1 en luik 2 toegepast.

Ten slotte leveren respectievelijk het federale contactpunt en de Vlaamse Belastingdienst een regularisatieattest af, ieder voor wat hun toegewezen deel van het aangegeven bedrag betreft.

Naar analogie met de unilaterale luiken 1 en 2 is voor het bilaterale luik 3 slechts eenmaal een regularisatieaangifte B mogelijk. Een cumulatie van een regularisatieaangifte B met een aangifte voor luik 1 en/of een aangifte voor luik 2 is wel mogelijk. Een regularisatieaangifte B kan worden ingediend tot uiterlijk 31 december 2020. Enkel voor inbreuken op de fiscale regelgeving, begaan vóór 1 augustus 2016, is een regularisatieaangifte B mogelijk. Men herkent ongetwijfeld beide data, die immers ook gelden voor het Vlaamse luik 2.

Het samenwerkingsakkoord voorziet in een nauwe samenwerking tussen het federale contactpunt en de Vlaamse Belastingdienst. De minister vertrouwt erop dat dit in 99,99% van de gevallen zonder problemen zal verlopen. Beide administraties zitten nu reeds vaak samen aan tafel. Voor het uitzonderlijke geval dat beide toch een verschillende beoordeling van een aangifte zouden maken en er onderling niet uit geraken, wordt erin voorzien dat een bilateraal samengestelde commissie finaal de knoop doorhakt.

Het akkoord treedt in werking op de dag van de publicatie in het Belgisch Staatsblad van de laatste instemmingsakte, hetzij de federale, hetzij de Vlaamse. Vlaanderen heeft er dus belang bij vaart te zetten achter de instemmingsprocedure.

Tot slot vraagt hij nog aandacht voor de toets door de Raad van State. Regularisatie heeft immers te maken met rechtszekerheid en men mag dan ook geen risico lopen. Zo oordeelde de Raad dat de woorden 'in beginsel' in de oorspronkelijke definitie van niet uitsplitsbare bedragen in artikel 1, 9°, van het samenwerkingsakkoord dubbelzinnig zijn, omdat ze de indruk wekken dat een uitzondering mogelijk zou zijn op de voorwaarde dat de niet uitsplitsbare bedragen uitsluitend en tegelijk aan federale en Vlaamse belastingen zijn onderworpen, quod non. Daarom werden ze geschrapt bij de definitie van de onsplitbare bedragen. Ze werden wel bewust behouden in de omschrijving van de bewijslast van de aangever. De beoordelende administratie dient immers enige redelijkheid aan de dag te leggen.

Verder merkt de Raad op dat het samenwerkingsakkoord geen afbreuk doet aan de gegevensuitwisseling tussen overheden waarin voorzien is door de Bijzondere Financieringswet. Op grond daarvan werd het ontwerp bijgestuurd. De gegevensuitwisseling blijft mogelijk voor niet regulariseerbare belastingen.

Op advies van de Raad wordt ook iedere verwijzing geschrapt naar de federale, sociale regularisatie. Tevens worden de geschillen tussen de administraties expliciet geregeld en wordt niet langer louter verwezen naar een bestaand samenwerkingsprotocol.

Voor het overige verwijst hij naar de uitgebreide eerdere besprekingen. Volgens hem toont wat voorligt aan dat de Federale en Vlaamse Regering perfect kunnen samenwerken, goede akkoorden afsluiten en in het belang van de belastingplichtige rechtszekerheid en stabiele regelgeving uitwerken.

3. Algemene bespreking

Koen Van den Heuvel vraagt of er ook een oplossing is voor de regularisatie van niet uitsplitsbare bedragen waar verschillende gewesten bij betrokken zijn. Experts als het advocatenbureau Tiberghien stellen dat de samenwerkingsakkoorden op dat punt grijze zones overlaten en ook de Raad van State verwijst daarnaar in zijn advies. Wat is het standpunt van de minister? Is dat echt een probleem dat nog moet geregeld worden? Hoe? Staat met dit samenwerkingsakkoord niets nog in de weg dat de Vlaamse fiscale regularisatie effectief op kruissnelheid komt?

Jan Bertels onderstreept dat de welwillende houding van zijn fractie inzake de termijn voor behandeling geen instemming met een nieuwe ronde fiscale regularisatie impliceert. Voor zijn bezorgdheid en inhoudelijke bemerkingen daarover verwijst hij naar de bespreking van het decreet van 10 februari 2017. Wat de technische uitwerking van het voorliggende samenwerkingsakkoord betreft, is hij tevreden dat de Raad van State heeft opgemerkt dat de gegevens-uitwisseling om de fiscale bevoegdheden van de federale en Vlaamse overheid zo efficiënt mogelijk uit te oefenen, bijna volledig werd te niet gedaan en dat het samenwerkingsakkoord op dat vlak dus te ver ging. Hij vindt het positief dat de minister op die opmerking is ingegaan, en dat artikel 12 bijgevolg werd aangepast.

Voorts vraagt hij of zijn interpretatie klopt dat er volgens de Raad van State geen regularisatie mogelijk is bij asymmetrische samenwerkingsakkoorden, waarin meerdere gewesten met hun belastingen betrokken zijn.

Hij wil ook weten volgens welke procedure de bij artikel 17 van het samenwerkingsakkoord bilateraal samengestelde commissie zal beslissen over geschillen tussen administraties, aangezien het protocol dat werd afgesloten tussen de administraties geen rechtsgeldige basis heeft. Wat als zij er niet uitkomt? Hoe moet die commissie werken en hoe rapporteert zij aan het parlement, opdat bevoegdheidsoverschrijding wordt vermeden en decreetgeving en het samenwerkingsakkoord niet worden uitgehold?

Björn Rzoska stelt eveneens dat men uit het ontbreken van formele opmerkingen van zijn fractie tegen de agendering van deze bespreking, geen impliciete steun aan fiscale regularisatie mag afleiden. Hij blijft daar principieel tegenstander van en vindt dit dus een ronde te veel. Hij begrijpt wel dat indien de meerderheid wil doorgaan met fiscale regularisatie, zij dit samenwerkingsakkoord nodig heeft. Daarom stelt hij geen technische vragen maar kondigt gewoon aan dat hij het ontwerp niet zal goedkeuren.

Minister *Bart Tommelein* bevestigt dat geen regularisatie mogelijk is wanneer de federale overheid en verschillende gewesten tegelijk betrokken zijn, maar volgens het contactpunt gaat het om zeer uitzonderlijke en zelfs vrijwel onbestaande situaties. Het probleem is louter theoretisch. Dergelijke gevallen zullen dan ook als niet ontvankelijk voor regularisatie behandeld worden, behalve als men ze kan opsplitsen. De kans daarop is echter miniem, bijvoorbeeld inzake erfrecht: je kan maar in één gewest gedomicilieerd zijn.

Regularisatie vereist het van kracht worden van dit samenwerkingsakkoord als cruciaal sluitstuk om de geschatte bedragen ook werkelijk binnen te halen,

onderstreept hij nogmaals. Op dit moment verwacht hij een opbrengst in 2017 van 25 miljoen euro, zoals hij reeds heeft aangepast in de begroting 2017.

De minister is verheugd dat Jan Bertels tevreden is over het werk van de Raad van State. Hij neemt akte van de principiële houding van diens fractie.

De door Jan Bertels genoemde commissie bestaat al. Zij werd in het leven geroepen bij de overdracht van de bevoegdheden. De kans dat zij moet optreden is overigens niet zo groot, aangezien het om zeer uitzonderlijke situaties gaat. Zij regelt haar werkzaamheden zelf en zij weet hoe ze individuele geschillen moet behandelen. Het is echter niet de bedoeling dat die individuele geschillen aan het parlement worden overgemaakt.

Jan Bertels reageert dat hij dat laatste natuurlijk ook niet vraagt. Hij is echter niet gerustgesteld door het antwoord want ook de Raad van State maakt opmerkingen over de onvoldoende rechtsbasis van het reglement van de commissie, dat het samenwerkingsakkoord kan uithollen of ervan zou kunnen afwijken. Dat blijft een juridisch probleem, waarop de minister niet voldoende heeft geantwoord.

Minister *Bart Tommelein* blijft erbij dat het een theoretisch probleem is. Het gaat over zeer uitzonderlijke, bijna onbestaande situaties waarin de federale en Vlaamse administraties aan de hand van bewijsstukken op een tegengestelde manier zouden beoordelen of iets splitsbaar is of niet. Bij een dergelijk geschil zal de commissie een uitspraak doen, zoals dat ook het geval is bij eventuele problemen bij de overdracht van bevoegdheden, en dat lijkt hem een goede manier van werken.

4. Artikelsgewijze bespreking en stemming

De artikelen 1 en 2 worden zonder opmerkingen aangenomen met 8 stemmen voor en 3 stemmen tegen.

5. Eindstemming

Het ontwerp van decreet houdende instemming met het samenwerkingsakkoord van 9 mei 2017 tussen de Federale Overheid en het Vlaamse Gewest met betrekking tot de regularisatie van niet uitsplitsbare bedragen wordt aangenomen met 8 stemmen voor en 3 stemmen tegen.

Paul VAN MIERT,
voorzitter

Jenne DE POTTER,
verslaggever